

ארבעת העונות

יום חורפי אחד, כאשר שלג עמוק התאסף סביב לבית וגלידי קרח נתלו מהגג, לאורה ביקשה מאמא שתשלח את קלרה להביא קצת סגליות.

"סגליות?" קרא אמא "בעונה הזו של השנה? את חולמת, ילדתי. בכל היער אין אפילו פרח אחד!"

אבל לאורה התעקשה וכעסה וזעמה עד שאמה החליטה לענות לבקשתה.

"ואל תעזי לחזור בלעדיהן, כי אתנקם בך קשות!" קראה לאורה כשראתה איך אחותה הקטנה יוצאת, רועדת כולה מקור, בשביל המוביל ליער. היא ידעה שבעובי היער מסתובבים זאבים רעבים, שרק מחכים לטרף. גם קלרה ידעה זאת ופחד גדול אחז את לבה כשעברה בין עצי אורן הגבוהים. אבל בולבול עליז קפץ מענף לענף לפניו ושר מדי פעם כדי לעודד אותה.

בקצה היער עמד בית יפה ובו גרה אם עם שתי בנות, לאורה וקלרה. שיחי ורדים נהדרים טיפסו על קירות הבית והציצו לחלונות כאילו דיברו לקלרה "את יפה כמונו והשמש זורחת על כולנו."

אבל על לאורה לא דיברו עלי כותרת של הורדים. לאורה הייתה נערה רעת לב וחמוצת פנים, בדומה לאמה. אמא דווקא אהבה את לאורה וקשה היה לה לסבול שהבת השניה יפה יותר מלאורה, בתה האהובה.

הטבע חבב את קלרה. הורדים נתנו צבע אדום ללחייה, דגניות את צבע כחול נהדר לעיניה ושערה היה כמו התבואה הצהובה כשהשמש זורחת עליה. לאורה תמיד קנאה באחותה ולא יכלה לסבול את יופייה.

פתאום ראתה קלרה כעין אור המהבהב במרחק. היא מיהרה לכוון זה וראתה שהאור מגיע ממדורה גדולה, שמסביבה יושבים שנים-עשר אנשים מוזרים. פניהם של כולם היו מלאי חיבה, אבל שלושה מהם היו לבושים בלבן וזקניהם היו לבנים, לשלושה היו זקנים אדמדמים ובגדים צהובים, שלושה היו בעלי זקנים זהובים ובגדים ירוקים, ושלושה הנותרים לבשו סגול וזקניהם היו שחורים. אחד מאלה שלבשו לבן ושערו היה כמו קרח, הרים את ראשו כשהתקרבה אליהם. "האם אוכל לחמם את עצמי ליד האש, אדוני נדיב?" שאלה אותו קלרה, והוא מיד פנה לה מקום ליד האש ושאל מדוע היא מסתובבת בחוץ במזג אוויר קר כזה. "נשלחתי לקטוף סגליות לאחותי" הסבירה קלרה "ואני לא מעזה לחזור הביתה בלעדיהן, כי אחרת היא תכעס מאוד."

ואז האיש פנה לאחד משלושת אלה שלבשו סגול. "סגליות הן עניינך, אחי מאי. אולי תעזור לקטנה הזו?" שאל "אחרת היא עלולה לקפוא הלילה." "אעשה זאת ברצון" ענה אח מאי ושם את ידו על שערותיה הבהירות של קלרה. הוא לקח מקל ארוך ודחף אותו לאש. ובאותו רגע חל שינוי נפלא ביער. הקרח והשלג נעלמו, האוויר נעשה נעים ורך. ציפורים התחילו לשיר בין ענפי העצים ופרחים מילאו את השביל בו הלכה קודם קלרה. היא קטפה מלוא ידיה בסגליות והודתה לאחים על עזרתם. "תמיד נשמח לעזור לך, ילדה יקרה" הם קראו. ואז הזקן הוציא את המקל מהאש ושוב נעשה חורף סביב. קלרה מיהרה הביתה כמה שרק רגליה יכלו לשאת אותה.

לאורה ואמה הופתעו מאוד כי בטוחות היו שהיא תתעה ביער. לאורה זרקה הצדה את הפרחים וכעסה על קלרה עד כי זו הלכה לישון בוכייה.

גם למחרת שלחו את קלרה ליער. הפעם ציוו עליה להביא תותי בר ולאורה איימה "שלא תעזי לחזור בלעדיהם.!"

שוב בולבול ידידותי ליווה את קלרה דרך היער. כשרצה אחריו ראתה שוב את האש מרחוק ובסוף השביל את שנים-עשר האנשים היושבים סביבה.

האח ינואר לקח אותה ביד. "מדוע חזרת הנה ילדתי המסכנה?" שאל "האם לא נבון יותר לשבת בבית כאשר המלך כפור שולט בארץ והוא יתאכזר בך מאוד."

"הייתי צריכה לבוא, אדוני" הסבירה קלרה "כי אחותי רוצה תותי בר, כאלה כמו שאספנו עוד בחודש יוני."

אח ינואר פנה לחברו הלבוש בצהוב.

"תותי בר הם עניינך, אחי יוני" אמר "עכשיו עליך לעזור לידידתנו הקטנה."
"אעשה זאת ברצון" ענה אח יוני ודחף בכוח את המקל הארוך לתוך אש. מיד נעלם החורף וקלרה ראתה סביב מלוא תותי בר המנצנצים באדום בין עלי הדשא. היא אספה מלוא ידיה בפרי המתוק ושוב הודתה לידידיה החדשים על העזרה.

והם שוב ברכו אותה במקלה. אח ינואר הוציא את המקל מהאש ושוב חורף פשט על כל היער.

אבל לאורה כלל לא נהנתה מהפרי. להפך. היא כעסה כי קלרה לא נטרפה על ידי זאבים. גם אמא שלה כעסה עליה ולמחרת, עוד לפני שעלה השחר צוותה עליה ללכת ולהביא לאחותה תפוחי עץ.

"אבל אמא, כל כך חשוך עוד" אמרה קלרה. "תשתקי ולכי" הייתה התשובה וקלרה מיהרה ליער.

הבולבול הידידותי ישן עדיין, אבל עכבר שדה קטן הוציא את ראשו מהחור שלו שבעץ חלול, כששמע את צעדיה של קלרה.

"לכי ישר ותמצאי את ידידיך" צפצף לה בקול צרוד וקלרה הודתה לו על ההכוונה.

ושוב היא מצאה את עצמה ליד המדורה והאחים שאלו שוב מדוע היא יוצאת ליער. "תפוחים" קרא אח ינואר כשהסבירה להם "זה תפקיד שלך, אח ספטמבר."

ואח ספטמבר דחף את מקלו לאש ומסביב נראו עלי שלכת אדומים פזורים על הארץ. לא רחוק משם עמד גם עץ תפוחים, מלא בפרי.

אח ספטמבר אמר לקלרה בחיוך "קחי לך שניים" וקלרה בחרה שני תפוחים גדולים ואדומים. מיד הוצא המקל מהאש והשלג וכפור הופיעו שוב ביער.

לאורה לא הסתירה את אכזבתה כשקלרה הביאה לה את שני התפוחים. היא טעמה ואכלה אותם בתאבון והחליטה שרוצה יותר.

למרות שאמה יעצה לה לא לעשות זאת, היא לקחה את המעיל החם שלה וכובע גדול ואמרה שהיא יוצאת ליער לקטוף לה סל תפוחים שלם.

"אמצא יותר יפים ויותר גדולים מאלה שהבאת לי" קראה לאורה לקלרה, ויצאה לדרך.

שמש זרחה על השלג הלבן ולאורה הלכה בשביל שבו צעדה קודם אחותה. הבולבול הביט עליה בעיניו השחורות, אך לא זימר. הוא נבהל מהמבט שראה בפניה, היה זה מבט של קנאה וחמדנות.

לאורה הלכה כברת דרך אך לא ראתה כל פרי. בסוף גם היא ראתה מרחוק אור מהבהב והגיעה למדורה, שסביבה ישבו שנים-עשר הגברים. בלי מילה היא דחפה את עצמה ביניהם והושיטה את ידיה לאש.

"מה רצונך?" שאל אח ינואר, שהופתע קצת לראות התנהגות גסה כזו.

"שום דבר ממך!" ענתה לאורה והחמירה את פניה. הזקן הלבן דחף את מקלו עמוק יותר לתוך האש ופתאום השמיים החשיכו וסערת שלג התחילה להתחולל.

לאורה מבוהלת ניסתה למצוא את דרכה הביתה, אך השלג כיסה כבר את עקבותיה. בסוף היא מעדה ונפלה בשלג, ופתיתי השלג כיסו אותה כליל תוך זמן קצר.

אמא של לאורה דאגה לה מאוד. ולקראת ערב החליטה לצאת ליער כדי לחפש את בתה. גם היא הגיעה למדורת האחים וכמו לאורה דחפה את עצמה ביניהם כדי לחמם את ידיה. גם תשובותיה לשאלות של אח ינואר היו גסות כמו של לאורה. ושוב הזקן דחף מקל לאש וסערת השלג גברה. כעבור זמן קצר גם היא כוסתה בשלג.

לקלרה לא נשארה לא אחות ולא אמא. היא חיה לבדה בבית שבקצה היער והייתה מרגישה בוודאי בודדת מאוד, לולא ידידיה

מהיער. כל חודש אחד מהם בא לבקר אותה והביא לה פרחים, פירות או עלי שלכת נהדרים. גם בעלי זקנים לבנים באו לבקר אותה. הם לא הביאו לה שום מתנות אך ישבו לידה וסיפרו לה אגדות חורף מכל קצווי העולם.

עם הזמן היא בגרה ונעשתה לאישה טובה ויפה, והתחתנה עם נסיך מארצות הים.